

Dely János nótáiból

Az alábbi dalszövegek Dely János hagyatékából kerültek elő. Egy részüket a JHF 17. füzetében már közre adtuk (2002. december 23-24. oldal). Hogy milyen dallamra énekelte őket? Ezt már sohasem fogjuk megtudni. Az aláírásokból és a dátumokból arra következtethetünk, hogy sorkatonai szolgálata alatt íródtak. Ez az időszak meghatározó élménye volt életének, szívesen mesélt róla. Íme néhány újabb dalszöveg:

Azt mondják hogy virág nyílik odakünn a réten,
Azt mondják hogy nem szeretsz már, elfeledtél régen.
Azt mondják hogy sárba dobtad azt a rózsa szálát,
Amit egyszer alkonyatkor ott feledtem nálad.

Nem átkozlak, ne félj tőlem, rád csak áldást kérek,
Azért sírtál olyan nagyon, hogy nem szeretnek téged.
Nem átkozlak, ne félj tőlem, rád csak áldást kérek,
Az a legény imádkozzon, hogy vissza sose térjek.

Nem téged siratlak én, ha kicsordul szememből a könnycsepp,
A ragyogó két szemedet nem bírom elfelejteni néked.
Az ajkadat sem felejttem, bármerre jársz mindig csak azt látom,
Este mikor lepihenek a szememre nem jön csendes álom.

Ha te engem úgy szeretnél, mint ahogy én téged,
Kacagó jó kedved sosem volna néked.
Fejed lehajtanád csüggedten és árván,

Mindig, mindig sírnál értem, imádkoznál, ha az enyém volnál.

Az én bánatom már nagyon csendes bánat,
Rég nem láttak sírni, mikor muzsikálnak.
Vágyaim már régen megpihenni tértek,
Megtanultam hogy' kell elfeledni téged.

Csak ne járnál vissza álmaimba éjjel,
Csak ősz sose lenn, dértől ezüst színű hulló falevével.
Tavasz hozott Téged, az ősz vitt el messze,
Búcsú kézfogásra jöttél el egy este.
Az arcomra hulló könnyes szemmel néztem,
Mintha nem is fájna, olyan könnyen mész el.
Én meg itt maradtam, csak a szívem ment el,
megkeresni Téged, fúvó szellők szárnyán szálló levelekkel.

Elmegyek, hogy boldog lehess, más karjában kacagj, nevess.
Azt kívánom Néked, az életed vidám legyen,
Ne törődj, hogy mi lesz velem.
Nem halok meg érted, elaltatom bús szívemet,
Tagadja, hogy téged szeret.
Álmodjam sok szépet, virágoskert közepébe',
Piros rózsza nyílik Néked, Újra tavasz ébred.

Bementem a patikába szombat este kiöltözve csinosan,
Megkértem a patikár'ust fesse ki a két orcámat pirosra.
Olyan mindent kence-ficét keverjen, hogy aki rám néz lélegzeni se merjen.
Minden legényt egyenest a harmadnapos forró hideg kileljen,

Bementem a patikába azon módon másnap este vasárnap,
Megmondtam a patikusnak tartsa meg a kence-ficét magának.
Mert valami hiba van a receptbe', talán bizony visszafelé keverte.
Engem lel a forró hideg, ha egy kislány bele néz a szemembe.

Sárbogárd, 1964. XII. 25.
Dely János